Pregaria.cat

Entrada

Celebrar l’esperança

Per MarinaS el dj., 14/12/2023 - 09:00

Uns dies enllà es celebraven a Barcelona les darreres festes de barri de l'any. Sortint a fer un passeig, vam arribar a la plaça tot just quan començava el pregó.

Havent passejat per carrers ben vius, plens d'infants entusiasmats pels gegants, comerç al carrer i un sol radiant, el pregó ens va sorprendre per la poca festivitat que transmetia. Va ser arrelat als carrers i espais del barri, llistant les desigualtats que s'hi viuen i els col·lectius vulnerabilitzats que les pateixen. Fent èmfasi en la força de la ciutadania activa i organitzada, dels moviments de base i les lluites veïnals, però amb un aroma derrotista de fons.

Fa un temps, estant d'exercicis espirituals vaig escoltar algú predicar que el món va a millor, que no anem pel pedregar i la humanitat havia viscut èpoques molt més convulses i fosques que la nostra. Us puc assegurar que no és cap boig ni innocent, sinó algú profundament compromès amb la realitat i alhora convençudament esperançat.

Sovint, quan el derrotisme prova d'apoderar-se de mi, m'aferro al seu convenciment i penso més val viure amb un punt naïf però esperançada, activa i compromesa, que sent del tot "realista" i immòbil. En paral·lel, he anat descobrint i constantant que l'esperança, així com la desesperança, és profundament col·lectiva, que ens la construim i transmete'm uns als altres i que som en certa mesura responsables d'amoldar-nos o desafiar el relat imperant.

Aquí torno a l'anècdota inicial. Davant la bullícia d'un barri en festa, m'esperava o m'hagués agradat trobar-me amb un pregó celebratiu, compromés i reivindicatiu, sí, però amb un impuls esperançador, que ens mobilitzi com a barri a compartir les festes i les lluites. Crec que necessitem relats que ens facin sentir propers, relats que ens esperancin, que ens portin a pensar que tenim les forces, les eines i les persones per afrontar les desigualtats, fer més amable la vida i el barri, construir una realitat més saludables per a tots.

Penso ara, en les festes que properament viurem i com l'advent és justament aquest temps de pregó esperançat. També entre nosaltres, els cristians, sovint ens tempten els camins de la desesperança, el mal esperit ens mossega, trista i posa impediments (EE 315) a l'esperança.

Rumiant aquest tema, em vaig creuar amb un fil de Twitter sobre les virtuts teologals que justament esmentava com la fe i la caritat són sovint observades, però menys l'esperança. Sílvia Martínez, autora del fil, exposa que l'esperança no es reserva pels dies bons i inspirats, sinó que demana una "actitud de confiança cap a la vida" a més "d'un exercici diari de resistència i resiliència".

Aquest pregó em dedico i us comparteixo per aquest advent "Vetllar per l'esperança". Vetllem per la nostra esperança, estiguem preparades pel compromís i per l'Amor, per la lluita i per la festa.